

[Arne Christiansen.]

bekendt, at de hidtil stort set er blevet ved tanken.

Det kunne imidlertid være naturligt at bruge blot et øjeblik på at få defineret begrebet „sikkerhedspolitik“, ikke mindst fordi der i bemærkningerne til forslaget nu som sidste år drages så omfattende emner som miljø- og ressourcepolitik ind under den fælles overskrift. Begrebet „sikkerhedspolitik“ er sædvanligvis ikke entydigt defineret. Selv blandt mennesker, der beskæftiger sig professionelt med sikkerhedspolitiske spørgsmål, er der ikke enighed. Den allerede nævnte Seidenfadenrapport fra efteråret 1970 indeholder en nyttig diskussion af begrebet, men den indeholder ingen udtømmende definition. Usikkerheden om begrebets indhold skyldes, at der ikke eksisterer en præcis afgrænsning af sikkerhedspolitikken i forhold til udenrigspolitikken i bredeste forstand. Det er ikke acceptabelt for alle. Heri ligger måske en af årsagerne til, at hidtidige konfliktforskere ofte er kommet i konflikt med hinanden.

Forsøget på at finde en definition bliver ikke mindre vanskeligt af den omstændighed, at begrebet kan ses under forskellige synsvinkler. Hvis Danmarks sikkerhedspolitiske interesser f. eks. udelukkende betragtes som et spørgsmål om beskyttelse af vort lands territorium mod en hvilken som helst mulig angriber, så må en rent national linje i forsvars- og sikkerhedspolitikken prioriteres højest. Hvis Danmarks sikkerhed i stedet betragtes som en funktion af et større områdes sikkerhed, bliver alliancepolitikken en afgørende del af sikkerhedspolitikken.

Endelig ser nogle hele jordens frihed for konflikter som en nødvendighed også for Danmarks sikkerhed og dermed for f. eks. udviklingsbistanden i en sikkerhedspolitisk dimension, hvilket mærkeligt nok ikke er med i bemærkningerne til forslaget. I Seidenfadenrapporten fra 1970 hedder det:

„I valget af den sikkerhedspolitiske løsning spiller militære hensyn en central rolle, så længe dette element indgår i alle andre landes sikkerhedspolitik.“

I sin kerne er beskyttelsen af den nationale territoriale integritet altså et militært problem. Forsvarspolitikken er på den anden side kun et af sikkerhedspolitikken midler. Uenigheden om indholdet i lagene

omkring denne sikkerhedspolitiske kerne gælder de midler og muligheder, som mest hensigtsmæssigt kan tjene til bevarelsen af den territoriale integritet, og her melder sig så spørgsmålet: er det nu noget hensigtsmæssigt, de radikale forslagsstillere vil have folketinget til at vedtage? Mon nogen tror, at der, hvis et råd som det foreslåede havde eksisteret et stykke tid, ville have været en sammenhæng mellem eventuelle forskningsresultater og de væsentlige sikkerhedspolitiske resultater, det sidste år har kunnet opvise — jeg tænker på aftaler mellem øst og vest, på præsident Nixons besøg i Peking og Moskva, SALT-forhandlingerne, forberedelsen til den europæiske sikkerhedskonference, drøftelserne af gensidigt afbalancerede våbenudrustnings osv.?

Jeg tror det ikke, fordi et sådant råd ikke ville have nogen autoritet. Og om så var, hvorledes ville man så kanalisere resultaterne derhen, hvor beslutningerne træffes? Der findes jo allerede i dag mange forskere, der arbejder med de problemer, som forslaget omtaler. Det forekommer rimeligt at lade dem arbejde i fred.

De mange problemer, ikke mindst med udvidelsen af den sikkerhedspolitiske til miljø- og ressourcepolitik, vil betyde, at man vil drage en masse forskere ind i et sådant samlet forskningsprojekt. Det vil betyde et hårdt og ret så uoverskueligt træk på de forskerkræfter, der findes ved universiteter og forskningsinstitutioner rundt i verden.

Må jeg til slut sige, at når det forudses, at midlerne til fonden bag disse initiativer skulle udgøre 1 pct. af det til enhver tid værende forsvarsbudget, går jeg ud fra, at man ikke hermed tænker på en yderligere barbering af det allerede stærkt reducerede forsvarsbudget. Men må jeg føje til, at venstre heller ikke finder tiden inde til at investere 30 mill. kr. på årsbasis — og det vil det jo reelt blive med det forsvarsbudget, vi har i dag. Det vil vi ikke være med til at investere i et projekt, hvor resultater måske kan frembringes, men hvor det kan synes svært at få dem anvendt.

Venstre vil dog gerne medvirke i et udvalgsarbejde, hvad der jo også er givet tilsagn om fra andre ordførere her i dag, uagtet at det måske mere får studiekredsens karakter.